

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรมะ เราศึกษา เราค้นคว้าหาสัจธรรมกัน การค้นคว้าหาสัจธรรม เวลาเขาบอกโลกนี้เจริญเพราะการศึกษา...ใช่ โลกนี้เจริญเพราะการศึกษา เวลาศึกษามาๆ ศึกษามาเป็น ภาคปริยัติ ศึกษาเวลาเราจะมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราค้นคว้าหาสัจจะหาความจริงใจ

ความคิดๆ ความคิดก็คือกิเลสนั่นแหละ ความคิดของเรานี้ก็เลิสดันหาความทะยานอยาก ทั้งนั้น ความคิดของเรานี้ ที่นี้เราศึกษาๆ มา ศึกษาด้วยความคิดใจ ถ้าศึกษามาด้วยความคิด มันด้วยภาค ปริยัติใจ ภาคปริยัติศึกษามาแล้ว ศึกษาทางใหม่ ศึกษามาแล้ววังมาก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนทฺนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าจะปรินิพพาน เขามานูชาด้วยเครื่องหอม นูชาด้วยดอกไม้รูปเทียนมหาศาล เขามานูชาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนทฺ “บอกเขา บอกให้เขาปฏิบัติ บูชาเถิด”

การศึกษาๆ มา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมมา ๔๕ ปี วางรากฐานไว้มาก น้อยขนาดไหน ถ้าวางไว้มากน้อยขนาดไหน เวลาสุกัถะๆ จะมาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า “ศาสนาไหนดีกว่าแน่ ศาสนาไหนดีกว่ายอด ศาสนาไหนดีกว่าดี”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย “สุกัถะ อย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มี มรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ศาสนาไหนไม่มีประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันไม่มีผลหรอก”

วันนั้นให้พระอานนทฺบวชให้ พอบวชให้ คึนนันปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คึนนัน คึนนันเขาได้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน เวลาปรินิพพาน ยังเทศน์ว่าการสั่งสอน สั่งสอนหรือสัตว์ชนสัตว์จันสัตว์โลกได้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาอีกองค์หนึ่งนะ เป็นขึ้นมาเพราะอะไรละ เป็นขึ้นมาเพราะการปฏิบัติไง ถ้าเป็นขึ้นมาเพราะการปฏิบัติ

เราศึกษามาๆ ศึกษาเรื่องราวกิเลสตัดหาความทะยานอยากทั้งนั้น ทั้งๆ ที่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา สังขารมอันนั้นทำใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแล้ววางสิ่งไว้ๆ เราก็ศึกษากัน ศึกษา ศึกษาด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ศึกษาที่คาดก็หวัง ศึกษาแล้วก็จินตนาการ การจินตนาการกิเลสทั้งนั้น

ถ้าเอาจริงๆ คันถุระ วิปัสสนาธุระ เวลาวิปัสสนาธุระนะ เวลาบวชขึ้นมา ถ้าอุปัชฌาย์องค์ใด ไม่บอกกรรมฐาน ๕ ไม่บอกถึง รุกขมูลเสนาสน์ ไม่บอกถึงการประพฤติปฏิบัติ การบวชนั้นไม่สมบูรณ์ การบวชนั้นไม่สมบูรณ์ เห็นไหม

เราศึกษาๆ ทางวิชาการ คนสงเคราะห์สงหา เราส่งเสริมกันทั้งนั้นนะ พอส่งเสริมขึ้นมา ยกห้องๆ เวลาให้ประกาศนียบัตรกันไปไง เราศึกษาขึ้นมาเราก็ช่วยกันส่งเสริมๆ เราส่งเสริมขึ้นมาแล้วมันปฏิบัติใหม่ละ มันเอาจริงเอาจังใหม่ละ

ถ้ามันเอาจริงเอาจังขึ้นมา เวลาสำนักที่ศึกษาเขาต้องสร้างเพื่ออำนวยความสะดวกมหาศาล วิจิตร อลังการ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านออกประพฤติปฏิบัติอยู่ในป่าในเขา ไปอยู่ในป่า ในเงื้อมผา ในถ้ำ ในเรือนว่าง เราไปในสถานที่ที่ว่าเราไม่กวนเขา เขาก็ไม่กวนเราไง

เวลาหลวงตาท่านออกประพฤติปฏิบัติใช้ใหม่ ท่านบอกเลย บ้านใหญ่ๆ ก็ไม่ไปอยู่นะ เพราะบ้านใหญ่ๆ ไปอยู่มันสะดวกสบาย บ้านใหญ่ๆ เป็น ๕๐-๖๐ หลังคาเรือน เขาดูแลรักษาทั้งนั้นนะ แต่ตกเย็นขึ้นมาเขาก็มาขออุยธรรมะเพราะเขาก็ทุกข์ก็ยากทั้งนั้นนะ เห็นไหม เราไปกวนเขา เขาก็กวนเรา

ถ้าเราไม่กวนเขา หา ๒ หลัง ๓ หลังก็พอ ด้วยวัฒนธรรมของเขา เห็นพระมาเขาก็ต้องใส่บาตร ใส่บาตรมาก็เลี้ยงชีพเท่านั้น เรากวนเขาน้อยๆ เขาก็ไม่มากวนเรา นี่ก็เหมือนกัน เวลาสำนักปฏิบัติขึ้นมา

เขาก็มีแต่เรือว่าง มีสถานที่พอซุกหัวนอน แล้วเราก็ค้นคว้าหาสิ่งความจริง เห็นใหม่ เราไม่กวนเขา เขาก็ไม่มากวนเราไง ถ้าเขาไม่กวนเราๆ เราก็มีเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาใหม่ นี่เพราะเราไม่กวนเขา

ศาสนา กวนบ้าน กวนเมือง ใจ ถ้า กวนบ้าน กวนเมือง ก็เพื่อส่งเสริมๆ ใจ เพราะการส่งเสริมนั้นก็ ต้องลากันมาทั้งขวงใจ แต่ถ้ามั่นประพฤติปฏิบัติก็คนเดียว เราคนเดียว หัวใจเรานี่ เราเอาของเรา เราคนเดียวๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ตรัสรู้ขึ้นมาองค์เดียว เวลาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ ปัญจวัคคีย์ ๕ คนเท่านั้น

ศาสนาที่มั่นคงแข็งแรง อลังการ อลังการที่ไหนล่ะ อลังการในใจขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า อลังการในใจของพระอรหันต์ใจ ศาสนาพุทธเราอลังการคุณธรรม มั่นอลังการ ในความรู้สึกอันนั้น แล้วความรู้สึกอันนั้นมันอยู่ที่ไหนล่ะ ตะครุบเงากัน

ถ้าพูดถึงเรื่องกิเลส กิเลสก็ความคิด ความคิดความอ่านนี่กิเลสทั้งนั้นนะ เวลาความคิด ศึกษา มาแล้วก็คิดมาก เป็นสมุทัย ผลของมันคือทุกข์ทั้งนั้นนะ แต่เวลาศึกษามามหาศาลเลย ศึกษาตำรามามากมายมหาศาลเลย ผลของมัน เวลาทำขึ้นมาก็ทำความสงบของใจ ถ้าใจสงบขึ้นมา สิ่งที่เป็นทุกข์เป็น ยากดัดหมวด สิ่งที่เป็นทุกข์เป็นยากดัดหมวดแล้วทำอย่างไรต่อไป ทำอย่างไรต่อไปมันก็เกิดภาวนามย ปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา

ปัญญาไม่ใช่เกิดจากการค้นคว้าการวิจัยต่างๆ นั้นมันเกิดจากอวิชชา เกิดจากความไม่รู้ของเรา ทั้งนั้นนะ แต่เราก็ต้องศึกษาๆ ใจ เพราะคนเราบวชมาแล้ว คนเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันก็กลัว ผิดพลาดทั้งนั้นนะ เวลาผิดพลาดไป ศึกษามากขนาดไหน ศึกษามากก็พร้อมกับตะครุบเงา พร้อมกับ ตะครุบเงา พร้อมกับกิเลสของเรา จินตนาการไปทั่ว เว้งว้างไปหมด ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย

เวลาเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา เห็นใหม่ มีพระสมัยหลวงปู่มนั้นนะ เขาไปรำลึกกันว่าเขาเป็นพระ อรหันต์นะ สมเด็จพระสังฆราชท่านก็ตั้ง ๕ ประโยคมา ๔ องค์ ๕ องค์มาตรวจสอบ ตรวจสอบแล้วตรวจสอบ เล่า ตรวจสอบอย่างไรก็ตรวจสอบไม่ได้หรอก ๕ ประโยคเรียนมาจบแล้ว การศึกษาของ พระพุทธศาสนาจบแล้ว แล้วก็มาตรวจสอบพระปฏิบัติองค์หนึ่ง ตรวจสอบไม่ได้ ตรวจสอบอย่างไรก็ ไม่ได้

หลวงปู่มั่นลงมาจากเชียงใหม่ สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ให้พาไปหาหลวงปู่มั่น ให้เขาพูดถึงการปฏิบัติของเขา พอพูดจบ หลวงปู่มั่นพูดคำเดียว “มันติดสมาธิ”

นี่มันว่างๆ ว่างๆ พอว่างๆ ขึ้นมาก็ต่างคนต่างจำมาใช้ใหม่ ต่างคนต่างจำมา ว่างๆ ว่างๆ ก็ว่างด้วยกันไง แล้วมันว่างอย่างไร มันมีอะไรให้ว่างล่ะ แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา มันว่างเพราะอะไร มันมีเหตุมีผลอะไรที่มันว่าง มันไม่มีเหตุมีผล มันว่างอย่างนั้น คุณคนบ้ามันก็ว่างแล้ว มันมีสติปัญญาตรงไหน แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มีสติปัญญา ถ้าว่างเป็นสมาธิ ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมาแล้วทำไมไม่ยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ายกขึ้นวิปัสสนา เขาก็ต้องพูดถึงการวิปัสสนาของเขา ถ้าเขาไม่มีวิปัสสนาของเขา เขาไม่ได้ทำของเขา เขาจะเอาอะไรมาพูด ถ้าเขาพูดไม่ได้ขึ้นมา

ภาคปฏิบัติไม่กวนใครทั้งสิ้น กวนแต่กิเลสในใจ กิเลสในใจมัน เราเอามรรคเอาผลกวนมัน ดูแลมัน ทำลายมัน ทำลายแต่กิเลสของเรา แล้วทำลายแล้วเป็นผู้ประเสริฐใจ

เรามาวัดมาวากัน เรามาทำไม เรามาวัดมาวา ระดับของท่านก็มาเพื่อเสียดละ เพื่อเสียดละนี้เป็นอามิส เห็นใหม่ ที่เป็นอามิสๆ ที่เราเสียดละกันอยู่นี้ เป็นอามิสมันก็เป็นบุญกุศล เป็นบุญกุศลก็เหมือนน้ำมัน น้ำมันเต็มรถก็เต็มถัง เต็มมากมันก็ล้นถัง แล้วเวลาวิ่งไป น้ำมันก็หมดถัง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราทำเป็นอามิสๆ เพราะการกระทำของเราใช้ใหม่ เราศรัทธาครูบาอาจารย์องค์ไหน เราปลื้มใจมาก เราทำแล้วมันฝังใจมาก ฝังใจมากนี่บุญกุศลมหาศาล มหาศาลไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม พอหมดอายุขัย เราก็มาเกิดใหม่ นี่ไง น้ำมันหมด เวลา น้ำมันหมดแล้วมันก็เวียนลงมา เวียนแล้วเวียนเล่าอยู่อย่างนั้นนะ การเวียนในวัฏฏะ เวียนในวัฏฏะก็ทำคุณงามความดีมันก็เป็นความดี ผลของวัฏฏะๆ เพราะวัฏฏะมันมีของมันอยู่อย่างนั้น ใครจะเชื่อหรือใครจะไม่เชื่อก็เป็นความจริงของมันอย่างนั้น ใครทำดีทำชั่วมันก็เป็นความจริงของมันอย่างนั้น เวลาคนทำกรรมขึ้นมา กรรมให้ผลขึ้นมา กรรมก็ให้ผลอย่างนั้น

แต่เวลาเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราทำคุณงามความดีของเรา เราสร้างกรรมดีของเรา กรรมดีๆ กรรมดีหรือกรรมชั่วที่เป็นอดีตมา เราไปแก้ไขมันไม่ได้ ถ้าเราแก้ไข เราแก้ไขในปัจจุบันนี้ ถ้าแก้ไขในปัจจุบันนี้ แล้วเรากระทำของเราด้วยมีสติปัญญาของเรา นี่ไง เป็นธรรม

ความคิดเป็นกิเลสหมดแหละ กิเลสกับธรรมในหัวใจของเราไง เราเป็นชาวพุทธๆ เรากราบนะ ทุกคนกราบบูชาพระรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก เป็นรัตนตรัยของเรา รัตนตรัยของเรา เราก็กราบก็ไหว้ ถ้ากราบถ้าไหว้ คุณิ ทางโลกเขาเขาก็บูชาของเขา ในลัทธิศาสนาใดเขาก็บูชาของเขา เขาก็บูชาของเขา แต่ในพระพุทธศาสนาของเรา บูชาแล้วให้ปฏิบัติ ให้สวดมนต์ แล้วสวดมนต์เสร็จแล้วให้นั่งภาวนา ให้นั่งหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทโธ พุทธะ

พุทธะคือใคร พุทธะก็คือความรู้สึก พุทธะก็ผู้รู้ ผู้รู้ก็คือหัวใจของเรา ที่หัวใจของเราเพราะมันมีคอบอดมันถึงได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จะกลัวขนาดไหน จะรังเกียจขนาดไหน มันก็ต้องเกิด เพราะเวลามันเกิดมันไม่รู้ตัว ถ้ารู้ตัวมันไม่เกิด

อวิชชาคือความไม่รู้ มันจะกลัว มันจะกลัว มันจะรังเกียจ มันจะชอบ มันจะไม่ชอบ เกิดหมด มันต้องเกิดตามกรรมของมันนะ การกระทำนั้นนะ สสารถึงนั้นมันมีอยู่ ภาวะ ภาพ ปฏิสนธิวิญญาน ปฏิสนธิวิญญานมันทำของมันไว้ ทำบุญกุศลมันก็เป็นประโยชน์กับมันใช้ไหม แต่เวลาเราทำบุญกุศลเราก็เข้าใจ

นักปฏิบัติดินะ เขาไม่อยากจะไปเกิดบนพรหม ไม่อยากจะไปเกิดบนเทวดา เพราะมันต้องใช้อายุขัยยาว เขาอยากจะเป็นมนุษย์ เพราะมนุษย์อายุแค่ ๑๐๐ ปี แล้วเขาอยากจะทำปฏิบัติ เขาอยากปฏิบัติ เขาอยากจะทำจากทุกข์ เขาไม่อยากจะไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม นรกไม่ต้องพูดถึงมัน ยิ่งไม่อยากจะใหญ่เลย มันไม่อยากจะอยู่แล้ว แต่สวรรค์ก็ไม่อยาก เพราะเราไปเพลิดเพลินอยู่อย่างนั้นนะ ไปเพลิดเพลินอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา นี่พูดถึงนักปฏิบัติเขาพูดกว้าง เขาคิดของเขาอย่างนี้นะ แล้วเวลาเราเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์ถึงเป็นอริยทรัพย์

ทำไมถึงเกิดเป็นมนุษย์ล่ะ มนุษย์มันต้องมีอากาศหายใจ มนุษย์มันต้องมีอาหาร ถ้ามนุษย์ขาดอาหาร มนุษย์อยู่ไม่ได้ นี่ไง เพราะต้องมีอากาศหายใจ ต้องมีอาหาร ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย มันถึงกอดันเราไง มันถึงบีบคั้นเราให้เราทุกข์ไง ถ้าบีบคั้นให้เราทุกข์ จะทำให้เราตื่นตัวไง ให้เราเห็นโทษของมันไง ถ้าเห็นโทษของมันแล้วเราก็พยายามแสวงหาไง พยายามศึกษาค้นคว้าหาทางออก ค้นคว้าหาทางออกนี่เป็นหนทาง เสร็จแล้ววางไว้ เสร็จแล้วต้องหาหนทางของเรา

รัฐบาลที่ดีเขาทำสาธารณูปโภคที่ดี เราสะดวกสบาย นี่ก็เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้เป็นแนวทาง แต่ทางของเรามันไม่มีใจ อันนั้นเป็นทางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าถนนเอกชน ถนนของเรา ถนนส่วนบุคคล ถนนส่วนบุคคลของเรามันไม่มีขาย นี่ไง มันไม่มีขาย แต่ทางโลกมันช่วยเหลือเอื้องานกันได้ใช่ไหม ใอันนี้มันไม่มีขาย สติก็ไม่มีขาย สมาธิก็ไม่มีขาย ปัญญาที่ไม่มีขาย

คุณสิ เวลาทางโลกเขา ในสุขภาพ ถ้าสุขภาพแข็งแรงมันก็อยู่ที่การออกกำลังกาย สุขภาพจิตที่ดีๆ คนเขาถามประจำ อยากจะฉลาด อยากจะไบรท์ อยากจะมีปัญญามาก แล้วบอกว่าหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ เขาบอกมันจะฉลาดได้อย่างไรละ มันยิ่งโง่เข้าไปใหญ่เลย ใ้อ้หลับหูหลับตาพุทโธนี้ โคอตร โง่เลย

โคอตรโง่เลย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์หมดนะ ความสำเร็จเป็นพระอรหันต์ต้องมีภาวนามยปัญญา ปัญญา รู้เท่าความคิดของตน ปัญญา รู้เท่ากิเลสตัณหาของตน ปัญญาการเพิกถอนกิเลสในใจของตนมันโง่ที่โง่หวนะ ใ้อ้ที่มันฉลาดๆ นั่นแหละกิเลสทั้งนั้นนะ เพื่อเจ้า ใ้อ้ที่ว่าโง่ๆ โง่ๆ ก็สำนึกตนโง่ โง่ๆ ก็คิดถึงตัวเราโง่ โง่ๆ ก็เพื่อจะรักษาตัวโง่ โง่ๆ ก็เพื่อจะหาความสุขในตัวของตัวเอง โง่ๆ ก็หาบ้านของเราโง่

ถ้าเรามีบ้านมีเรือนขึ้นมา เรามีที่พึ่งอาศัย ใครทำสมาธิได้ก็มีคูหา คูหาของจิตคือมีบ้านมีเรือนหลังหนึ่ง คนที่มีบ้านมีเรือนหลังหนึ่ง ฝนตกแดดออกมันก็มีที่พึ่งอาศัยนะ คนที่ไม่มีบ้านมีเรือนมันอยู่กลางแดดกลางฝน ฝนตกแดดออกมันก็ต้องทนเอาๆ ใง การทนเอาอย่างนั้นแล้วบอกว่างๆ ว่างๆ

ว่างๆ มึงนอนฝั่งแดดอยู่เนี่ย มึงนอนกลางแดด ว่างๆ อะไรของมึงนะ นี้โง่ กิเลสทั้งนั้น คิดเอาๆ นี่พูดถึงภาคปริยัติ ถ้าปริยัติ กิเลสกับธรรมๆ แล้วธรรมเป็นอย่างไรละ แล้วหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ โง่ๆ

ลูกหลานของเราละ ถ้ามันฉลาด มันเท่าทันตัวมันเอง มันเอาตัวรอด มันโง่หรือมันฉลาด ลูกหลานของเราคบเพื่อนมหาศาลเลย แล้วก็ไปให้คนอื่นเขาปอกลอกมัน มันฉลาดหรือมันโง่ เพื่อนมันดีๆ ทั้งนั้น เพื่อนมันปอกลอกมันทั้งนั้น แล้วเราบอกลูกหลานเราฉลาดหรือ

แต่ถ้าลูกหลานเรามีสามัญสำนึก ลูกหลานเรามั่นเอาตัวมันรอดได้ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจเรา มันฉลาด หัวใจเราเป็นอิสระ หัวใจเราไม่ให้กิเลสตัดหน้าความทะยานอยากมันชักจูงไป ความคิดมันชักจูงไปไง อยากจะไปนู่น อยากจะไปนี่ อยากจะได้โน้น อยากได้นี้ อยากเป็นนู่น อยากเป็นนี่ อยากไปหมดเลย แต่ไม่ทำอะไรเลย โคนเขาหลอกหมด

แต่ถ้าวันไหนนะ มันหายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โร มันพยายามทำตัวของมันขึ้นมาจะ ลูกหลานเราเป็นคนดี จิตใจเราเป็นคนดีไง ถ้าจิตใจเราเป็นคนดี ธรรมะไม่มีขาย อยากได้ต้องทำเอา แล้วธรรมมันทำที่ไหน ธรรมก็ไปศึกษาไง ไปจำมาไง ไปจำมาแล้วก็มาตากมาตากัน

มนุษย์เกิดมาใช้อารมณ์ห้ศรัทธามากคนละหนึ่งคำคือมีปาก ปากคือขวานตากเขาไปทั่ว มีปากตากเขาไป ตากเขาไป ตากเขาไปทั่ว ศึกษามาแล้วอวดเก่งอวดรู้ไปหมด นี่ไง ลูกหลานเรามั่นโดนเพื่อนมัน ปอกลอก ไอ้หัวใจมัน โคนกิเลสปอกลอก แล้วปอกลอกก็อ้างธรรมะด้วยนะ อ้างธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลยนะ อ้างพุทธพจน์ๆ

เวลาใครมาหาเรา เราบอกว่าพุทธพจน์แฉวนไว้ก่อน แฉวนไว้ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กิเลสมีกับกิเลสกุมาชนกัน กิเลสทั้งนั้นนะ อ้างพุทธพจน์ๆ กิเลสเต็มหัว

พุทธพจน์ สาธุ เราเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกของเราเนะ แก้วสารพัดนึก หมายถึงว่า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านชวนขวายเป็นของท่าน ท่านได้เป็นพระอรหันต์ของท่าน นั้นสูงสุด ไอ้ของเราเนะ ไอ้ระดับปานกลางขึ้นมา เราชวนขวายเป็นของเรา แก้วสารพัดนึกของเรา หัวใจเรานึกได้แค่ไหน หัวใจเราสร้างได้แค่ไหน เราจะได้ผลตอบแทนเท่านั้น

หัวใจของเราหยาบคาย หัวใจของเราไม่เชื่อถือสิ่งใด แก้วสารพัดนึก แก้วมันก็อยู่กับดินนั่นแหละ แก้วมันก็อยู่ในแร่ธาตุนั่นนะ เราก็เดินเหยียบย่ำกันไป เราจะได้อะไรเลย แก้วสารพัดนึกๆ ใครนึก แก้วสารพัดนึก ใครเป็นคนทำ แก้วสารพัดนึก ใครเป็นคนชวนขวายเป็นขึ้นมา แก้วสารพัดนึกของใคร

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นศาสดาของเรา สาธุ พุทธพจน์ๆ สาธุเนะ เขาศึกษามาให้เล่าเรียน “สุกัถะ เธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ถามเอามาไม่ได้”

ถามเลยนะ “ศาสนาไหนดีมาก ศาสนาไหนดีน้อย ศาสนาไหนว่าดีไปหมด”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่ต้องถามๆ ปฏิบัติเอาๆ ให้พระอานนท์บวชให้ คือนั้นเป็นพระอรหันต์เลย

ถามมาทั้งชีวิตนะ เขาเป็นพราหมณ์ที่มีปัญญามาก ศึกษาทุกลัทธิ ศึกษาไปหมด รู้ไปหมด ศึกษามาแล้วตัดสินใจไม่ได้ สุดท้ายแล้วต้องมาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเขาร่ำลือว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพานคืนนี้

เขาถือตัวถือตนเขามาก เขาว่าเขามีปัญญามาก ฉะนั้น เวลาความคิดเขา เขายังมีโอกาส เขาคิดว่าถ้าวันนี้ไม่ถามพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าจะนิพพานคืนนี้แล้ว ถ้าไม่ถามพระพุทธรเจ้า เขาก็ต้องสงสัยไปตลอดชีวิต วันนั้นนะทำให้เขาบากหน้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วถามคำนี้ขึ้นมา

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้อยู่แล้ว อนาคตังสญาณ รู้อดีตอนาคต รู้หมด เพียงแต่ว่ามันเป็นสมบัติของเขา มันเป็นกิเลสในใจของเขา มันเป็นโอกาสของเขา เขาจะยอมหรือไม่ยอม นี่ใจเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณ พุทธกิจ ๕ ใครที่มีอำนาจวาสนาแล้วชีวิตสั้น มีโอกาสไปเอาคนนั้นก่อน ใอนี้มันมีวาสนา แต่ทฎฐิมานะมันไม่ฟัง ไปพูดมันก็ไม่ฟัง แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน มันเป็นโอกาสของมันเอง โอกาสของมัน ถ้ามันไม่ถามก็จบ ไม่ถามก็จะต้องถึงเลขสงฆ์ไปตลอดชีวิต ก็มาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าไม่ต้องถามให้มากไปเลย หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ที่เรียนมาเรื่อยๆ ที่มีปัญญามากๆ นั้นนะ วางเอาไว้ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ เอาจิตสงบให้ได้ ถ้าจิตสงบได้ จิตเป็นอิสระจากกิเลสได้ จิตจะมีอิสระในการใช้ปัญญาของตน

ถ้าจิตยังเป็นอิสระไม่ได้ คิดสิ่งใด ทำสิ่งใดมีสมุทัย มีกิเลสตัณหาความทะยานอยากเจือปนมาตลอด ความคิดของเราไม่สะอาดเพราะความหวัง ความคาดหวังของเรา มันจะสมบูรณ์ไปไม่ได้ มรรคจะสามัคคีไม่ได้ มันจะเป็นสังขารไม่ได้

แต่ถ้าเขาทำความสงบของใจเข้ามา กิเลสมันสงบตัวลง กิเลสมันปล่อยให้อัตตาเป็นอิสระ จิตสงบคือจิตที่เป็นอิสระจากการควบคุมของกิเลสชั่วคราว จิตสงบคือการปล่อยวางกิเลสให้เป็นอิสระชั่วคราว แต่ชั่วคราวนั้นเราใช้ปัญญาเป็นหรือไม่ ชั่วครานั้นเรายกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นหรือไม่

ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น เราจะเกิดมรรคเกิดผลในใจ ถ้ามันเกิดมรรคเกิดผลในใจ ถึงที่สุดแล้ว ถ้ามรรคสามัคคีมันจะเกิดสมุจเฉตพหุทาน มันจะเกิดการประหัตประหารกันกลางหัวใจ มันจะเกิดการประหัตประหารของมรรค ทำลายกิเลสในใจ มันจะเป็นปัจเจกตั้ง มันจะเป็นสันติภูมิจิต มันจะเบิกบาน กลางหัวใจดวงนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะอนุโมทนากับจิตอย่างนั้น จิตประเภทนั้น จิตที่พ้นจากการครอบงำของอวิชชา เอวัง